

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

6. september 2018*

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde på det civil- og handelsretlige område – europæisk betalingspåkravsprocedure – forordning (EF) nr. 1896/2006 – udstedelse af et betalingspåkrav sammen med anmodningen om et betalingspåkrav – manglende oversættelse af betalingspåkravet – europæisk betalingspåkrav, der erklæres eksigibelt – anmodning om prøvelse efter indsigelsesfristens udløb – forkyndelse af retslige og udenretslige dokumenter – forordning (EF) nr. 1393/2007 – anvendelse heraf – artikel 8 og bilag II – underretning af adressaten om dennes ret til at nægte at modtage et ikke-oversat indledende processkrift – manglende vedlæggelse af standardformular – følger«

I sag C-21/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Nejvyšší soud (øverste domstol, Den Tjekkiske Republik) ved afgørelse af 30. november 2016, indgået til Domstolen den 18. januar 2017, i sagen

Catlin Europe SE

mod

O.K. Trans Praha spol. s r.o.,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.L. da Cruz Vilaça, og dommerne E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger og F. Biltgen (refererende dommer),

generaladvokat: M. Wathelet,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- O.K. Trans Praha spol. s r.o. ved advokát M. Laipold,
- den græske regering ved V. Karra, A. Dimitrakopoulou, M. Tassopoulou og E. Tsaousi, som befuldmægtigede,

* Processprog: tjekkisk.

- den italienske regering ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af G. Rocchitta, avvocato dello Stato,
  - den østrigske regering ved C. Pesendorfer, som befuldmægtiget,
  - Europa-Kommissionen ved M. Šimerdová og M. Heller, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 29. maj 2018,
afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (EUT 2006, L 399, s. 1) samt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT 2007, L 324, s. 79).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem Catlin Europe SE og O.K. Trans Praha spol. s r.o. om den europæiske betalingspåkravsprocedure.

Retsforskrifter

Forordning nr. 1896/2006

- 3 Artikel 7 i forordning nr. 1896/2006 fastsætter:
  - »1. En anmodning om et europæisk betalingspåkrav indgives ved anvendelse af formular A i bilag I.
  - 2. I anmodningen anføres:
    - [...]
    - d) den retlige interesse, herunder en beskrivelse af de forhold, der påberåbes som grundlag for kravet og, hvis det er relevant, de krævede renter
    - e) en beskrivelse af de bevisligheder, hvorpå kravet støttes
  - [...]«
- 4 Forordningens artikel 12, stk. 2, er affattet således:
  - »Det europæiske betalingspåkrav skal ved udstedelsen ledsages af en kopi af anmodningsformularen.
  - [...]«
- 5 Samme forordnings artikel 16, stk. 1-3, bestemmer følgende:
  - »1. Skyldneren kan indgive en indsigelse mod det europæiske betalingspåkrav over for den udstedende ret [...]

2. Indsigelsen sendes senest tredive dage efter, at betalingspåkravet er blevet forkyndt for skyldneren.

3. Skyldneren angiver i indsigelsen, at han bestrider kravet, men er ikke forpligtet til at angive grundene hertil.«

6 Artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 med overskriften »Prøvelse i særlige tilfælde« fastsætter:

»1. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten i følgende tilfælde:

a) i) når påkravet er blevet forkyndt på en af de måder, der er fastsat i artikel 14,

og

ii) forkyndelsen ikke er blevet foretaget i så god tid, at skyldneren har kunnet varetage sine interesser under sagen, uden at dette skyldes fejl fra skyldnerens side

eller

b) når skyldneren har været forhindret i at gøre indsigelse mod kravet som følge af force majeure eller som følge af ekstraordinære omstændigheder, der ikke skyldes fejl fra skyldnerens side

forudsat at skyldneren i begge tilfælde har reageret hurtigst muligt.

2. Efter udløbet af den frist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, har skyldneren også ret til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav ved den kompetente ret i udstedelsesstaten, såfremt betalingspåkravet klart er blevet udstedt med urette i forhold til betingelserne i denne forordning, eller som følge af andre ekstraordinære omstændigheder.

3. Afviser retten skyldnerens anmodning under henvisning til, at ingen af de grunde til prøvelse, der er omhandlet i stk. 1 og 2, gør sig gældende, forbliver det europæiske betalingspåkrav virksomt.

Fastslår retten, at prøvelsen er berettiget af en af de grunde, der er omhandlet i stk. 1 og 2, er det europæiske betalingspåkrav uvirksomt.«

7 Den nævnte forordnings artikel 26 er affattet således:

»Alle processuelle spørgsmål, som ikke specifikt er behandlet i denne forordning, afgøres efter national lov.«

8 Under overskriften »Forholdet til forordning (EF) nr. 1348/2000« præciseres følgende i artikel 27 i forordning nr. 1896/2006:

»Denne forordning berører ikke anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 af 29. maj 2000 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager [(EFT 2000, L 160, s. 37)].«

9 Bilag I til forordning nr. 1896/2006 indeholder formular A med overskriften »Anmodning om et europæisk betalingspåkrav«.

10 Formular E, som det europæiske betalingspåkrav udstedes ved hjælp af, er indeholdt i bilag V til samme forordning.

Forordning nr. 1393/2007

- 11 Ifølge artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 finder forordningen anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér.
- 12 Af nævnte forordnings artikel 8 med overskriften »Mulighed for at nægte at modtage dokumentet« fremgår:
- »1. Den modtagende instans underretter under anvendelse af formularen i bilag II adressaten om, at han kan nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, i forbindelse med forkyndelsen eller ved at returnere dokumentet til den modtagende instans senest en uge efter, hvis det ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et af følgende sprog:
- a) et sprog, som adressaten forstår, eller
- b) modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted.
2. Har den modtagende instans fået oplyst, at adressaten nægter at modtage dokumentet, jf. stk. 1, underretter den straks den fremsendende instans herom ved hjælp af den i artikel 10 omhandlede attest og returnerer anmodningen og de dokumenter, der ønskes oversat, til den fremsendende instans.
3. Har adressaten nægtet at modtage dokumentet, jf. stk. 1, kan forkyndelsen af dokumentet afhjælpes ved, at dokumentet forkyndes for adressaten i overensstemmelse med bestemmelserne i denne forordning ledsaget af en oversættelse til et af de i stk. 1 omhandlede sprog. I så fald er datoen for dokumentets forkyndelse den dato, på hvilken dokumentet ledsaget af oversættelsen forkyndes i overensstemmelse med modtagerstatens lovgivning. Hvis et dokument i henhold til en medlemsstats lovgivning skal forkyndes inden for en bestemt frist, er den dato, der gælder i forhold til rekvirenten, dog den, på hvilken det oprindelige dokument blev forkyndt, jf. artikel 9, stk. 2.
4. Stk. 1, 2 og 3 finder også anvendelse på de fremsendelses- og forkyndelsesmåder for retslige dokumenter, der er omhandlet i afdeling 2.
5. Ved anvendelsen af stk. 1 underretter de diplomatiske eller konsulære repræsentanter, hvis forkyndelsen foretages efter artikel 13, eller myndigheden eller personen, hvis forkyndelsen foretages efter artikel 14, adressaten om, at han kan nægte at modtage dokumentet, og at ethvert dokument, der nægtes modtaget, skal sendes til de pågældende repræsentanter eller til den pågældende myndighed eller person.«
- 13 Standardformularen med overskriften »Underretning af adressaten om dennes ret til at nægte at modtage« i bilag II til forordning nr. 1393/2007 indeholder følgende instruks til dokumentets adressat:
- »De kan nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til enten et sprog, som De forstår, eller det officielle sprog eller et af de officielle sprog på forkyndelsesstedet.
- Hvis De ønsker at gøre brug af denne ret, skal De nægte at modtage dokumentet ved forkyndelsen direkte over for den person, der forkynder det, eller returnere det til nedenstående adresse senest en uge efter forkyndelsen med angivelse af, at De nægter modtagelse.«

14 Denne standardformular indeholder også en »erklæring fra adressaten«, som adressaten, såfremt denne nægter at modtage det pågældende dokument, opfordres til at underskrive, og som er affattet som følger:

»Jeg nægter at modtage vedlagte dokument, da det ikke er udfærdiget på eller ledsaget af en oversættelse til et sprog, som jeg forstår, eller det officielle sprog eller et af de officielle sprog på forkyndelsesstedet.«

15 Endelig fremgår det af den nævnte standardformular, at adressaten i dette tilfælde skal angive det eller de sprog, som denne forstår blandt Unionens officielle sprog.

16 Artikel 25 i forordning nr. 1393/2007 bestemmer:

»1. Forordning (EF) nr. 1348/2000 ophæves med virkning fra datoen for nærværende forordnings anvendelse.

2. Henvisninger til den ophævede forordning betragtes som henvisninger til nærværende forordning [...].«

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

17 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at O.K. Trans Praha, et tjekkisk selskab, til Okresní soud Praha – západ (kredsdomstolen i Prag Vest, Den Tjekkiske Republik) indgav en anmodning om udstedelse af et europæisk betalingspåkrav mod Catlin Innsbruck GmbH med hjemsted i Østrig, i hvis rettigheder Catlin Europe, med hjemsted i Köln (Tyskland), er indtrådt.

18 Okresní soud Praha – západ (kredsdomstolen i Prag Vest) imødekom anmodningen og udstedte den 1. august 2012 det begærede europæiske betalingspåkrav.

19 Dette betalingspåkrav blev forkyndt for Catlin Europe den 3. august 2012 og blev eksigibelt den 3. september 2012.

20 Den 21. december 2012, dvs. efter udløbet af den indsigelsesfrist, der er fastsat i artikel 16, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, anmodede Catlin Europe om prøvelse af nævnte betalingspåkrav i medfør af denne forordnings artikel 20, stk. 2.

21 Til støtte for denne anmodning gjorde Catlin Europe gældende, at selskabet i strid med artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 ikke, under anvendelse af standardformularen i bilag II til samme forordning, var blevet underrettet om sin ret til at nægte at modtage det dokument, der skulle forkyndes, når dokumentet ikke var udfærdiget på eller ledsaget af en oversættelse til et af de i denne bestemmelse omhandlede sprog.

22 Den kopi af formularen til anmodning om et europæisk betalingspåkrav, som i overensstemmelse med forskrifterne i artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006 var bilagt betalingspåkravet af 1. august 2012, var nemlig alene affattet på tjekkisk uden at være ledsaget af en oversættelse deraf til tysk.

23 Det var Catlin Europes opfattelse, at selskabet blev frataget muligheden for at forstå det indledende processkrift, hvilket udgjorde en sådan ekstraordinær omstændighed, jf. nævnte forordnings artikel 20, stk. 2, at det begrundede en prøvelse af betalingspåkravet i medfør af denne bestemmelse.

24 Denne anmodning om prøvelse blev imidlertid forkastet af Okresní soud Praha – západ (kredsdomstolen i Prag Vest) ved afgørelse af 8. april 2013, og efter appel stadfæstet ved afgørelse af 17. juni 2013 af Krajský soud v Praze (retten for regionen Prag, Den Tjekkiske Republik).

- 25 Sidstnævnte ret var af den opfattelse, at det europæiske betalingspåkrav var blevet behørigt forkyndt for Catlin Europe i overensstemmelse med kravene i artikel 14 i forordning nr. 1896/2006. I øvrigt kunne den manglende oplysning om adressatens mulighed for at nægte at modtage det forkyndte dokument, jf. artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, ikke gøre påkravet ugyldigt eller begrunde prøvelsen heraf, da der ikke er fastsat bestemmelse herom i forordning nr. 1896/2006.
- 26 Catlin Europe har iværksat kassationsanke ved Nejvyšší soud (øverste domstol, Den Tjekkiske Republik).
- 27 Denne ret ønsker oplyst, om den manglende opfyldelse i den sag, som blev indbragt for den, af kravene i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, kan begrunde den i artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 fastsatte prøvelse af påkravet.
- 28 Denne forordning indeholder bl.a. ingen bestemmelse om det sprog, hvorpå anmodningen om et betalingspåkrav skal forkyndes for sagsøgte. I øvrigt fastsætter forordning nr. 1896/2006 til forskel fra forordning nr. 1393/2007 specifikke regler på grundlag af anvendelsen af standardformularer i bilagene hertil, som hovedsageligt skal udfyldes ved hjælp af på forhånd fastlagte numeriske koder. Den forelæggende ret ønsker derfor oplyst, om en procedurefejl som den, der påberåbes af Catlin Europe, kan anses for at krænke retten til forsvar.
- 29 På denne baggrund har Nejvyšší soud (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 20, stk. 2, i [forordning nr. 1896/2006] fortolkes således, at en manglende underretning af adressaten om muligheden for at nægte at modtage de dokumenter, der skal forkyndes, jf. artikel 8, stk. 1, i [forordning nr. 1393/2007], kan begrunde en ret for sagsøgte (adressaten) til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i [forordning nr. 1896/2006]?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 30 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, dels om forordning nr. 1896/2006 og nr. 1393/2007 skal fortolkes således, at sagsøgte, såfremt et europæisk betalingspåkrav forkyndes for den pågældende, uden at det vedlagte betalingspåkrav er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et sprog, som den pågældende må antages at forstå, således som det er påkrævet i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, er blevet behørigt underrettet om sin ret til at nægte at modtage dette dokument ved hjælp af standardformularen i bilag II til den sidstnævnte forordning. Dels ønsker den forelæggende ret oplyst, hvilke retsvirkninger en sådan mangel på oplysninger har, og nærmere bestemt om en sådan omstændighed kan begrunde en anmodning om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i medfør af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006.
- 31 For så vidt angår det første aspekt af det forelagte spørgsmål vedrørende anvendeligheden af bestemmelserne i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 i forbindelse med udstedelsen af et europæisk betalingspåkrav til sagsøgte sammen med anmodningen om et betalingspåkrav i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 1896/2006 skal det indledningsvis bemærkes, at forordning nr. 1393/2007 i denne bestemmelse udtrykkeligt fastsætter muligheden for, at adressaten for det dokument, der skal forkyndes, kan nægte at modtage det, når dokumentet ikke er affattet på eller ledsaget af en oversættelse enten til et sprog, som adressaten forstår, eller til modtagerstatens officielle sprog eller, hvis der er flere officielle sprog i den pågældende medlemsstat, til det officielle sprog eller et af de officielle sprog på det sted, hvor forkyndelsen skal finde sted.

- 32 I denne sammenhæng har Domstolen flere gange fastslået, at muligheden for at nægte at modtage det dokument, der skal forkyndes, udgør en ret for dokumentets adressat (jf. i denne retning dom af 16.9.2015, *Alpha Bank Cyprus*, C-519/13, EU:C:2015:603, præmis 49, kendelse af 28.4.2016, *Alta Realitat*, C-384/14, EU:C:2016:316, præmis 61, og dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 50).
- 33 Som Domstolen ligeledes har fremhævet, følger retten til at nægte at modtage et dokument, der skal forkyndes, af nødvendigheden af at beskytte retten til forsvar for dokumentets adressat i overensstemmelse med kravet om en retfærdig rettergang, der er knæsat i artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 6, stk. 1, i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950. Selv om forordning nr. 1393/2007 først og fremmest har til formål at sikre en effektiv og hurtig afvikling af retslige procedurer og en forsvarlig retspleje, har Domstolen således udtalt, at disse formål ikke kan virkeliggøres ved på nogen som helst måde at svække den faktiske iagttagelse af retten til forsvar for de omhandlede dokumenters adressater (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 34 Det er derfor vigtigt ikke bare at sikre, at et dokument faktisk modtager det omhandlede dokument, men også, at adressaten sættes i stand til at få kendskab til og fuldt ud at forstå meningen med og omfanget af den retslige procedure, der er indledt over for den pågældende i udlandet, således at den pågældende kan forberede sit forsvar og varetage sine rettigheder på effektiv vis i afsenderstaten (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).
- 35 For at denne ret til at nægte modtagelse, som er indeholdt i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, kan få reel virkning, er det nødvendigt, at dokumentets adressat er blevet behørigt underrettet, forudgående og skriftligt, om, at denne ret findes (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 36 I den ordning, som er indført ved forordning nr. 1393/2007, oplyses adressaten herom ved hjælp af standardformularen i bilag II til forordningen (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Hvad angår den rækkevidde, som denne standardformular skal tillægges, har Domstolen allerede fastslået, at forordning nr. 1393/2007 ikke indeholder nogen undtagelse til anvendelsen heraf (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Af denne betragtning samt af det formål, der forfølges med standardformularen i bilag II til den nævnte forordning som beskrevet i denne doms præmis 35 og 36, skal det udledes, at den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, under alle omstændigheder, og uden at den i denne henseende har en skønsmargen, er forpligtet til at underrette et dokumentets adressat om den pågældendes ret til at nægte at modtage dokumentet ved konsekvent at anvende nævnte standardformular (dom af 2.3.2017, *Henderson*, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).
- 39 For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de ovenstående betragtninger skal være gældende inden for rammerne af forordning nr. 1896/2006, skal det fastslås, at forordningens artikel 27 udtrykkeligt bestemmer, at den ikke berører anvendelsen af forordning nr. 1348/2000. Den er imidlertid blevet ophævet og erstattet af forordning nr. 1393/2007, og det præciseres i artikel 25, stk. 2, i den sidstnævnte forordning, at »[h]envisninger til [forordning nr. 1348/2000] betragtes som henvisninger til [forordning nr. 1393/2007]«.
- 40 Således skal de spørgsmål, der ikke er omfattet af forordning nr. 1896/2006 med hensyn til udstedelse af et europæisk betalingspåkrav sammen med anmodningen om et betalingspåkrav, afgøres i overensstemmelse med forordning nr. 1393/2007, hvis det er relevant.

- 41 Der er desuden ikke nogen tvivl om, at anmodningen om et betalingspåkrav, som udgør det indledende processkrift med henblik på forkyndelse af det europæiske betalingspåkrav, skal betegnes som et dokument i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007.
- 42 Desuden bestemmer artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1896/2006, at det europæiske betalingspåkrav ved udstedelsen ledsages af en kopi af anmodningsformularen, hvorfor forkyndelsen af påkravet for sagsøgte ligeledes skal ledsages af forkyndelsen af anmodningen. I det foreliggende tilfælde fandt der en sådan dobbelt forkyndelse sted.
- 43 Det følger heraf, at forskrifterne i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 derfor ikke alene finder anvendelse på forkyndelsen af selve påkravet, men også på forkyndelsen af anmodningen om betalingspåkravet. Følgelig skal hvert af de to dokumenter forkyndes for adressaten på et sprog, som denne må antages at forstå, i henhold til den nævnte artikel 8, stk. 1. Med henblik herpå skal forkyndelsen ledsages af standardformularen i bilag II til denne forordning, hvorved adressaten underrettes om sin ret til at nægte at modtage det pågældende dokument.
- 44 Ovenstående konklusion gælder så meget desto mere, som den europæiske betalingspåkravsprocedure, der er indført ved forordning nr. 1896/2006, ikke er kontradiktorisk, idet den nationale ret alene træffer afgørelse på baggrund af den anmodning, som sagsøgeren indgiver, uden at sagsøgte oplyses om, at der pågår en procedure mod vedkommende.
- 45 Det er derfor først ved forkyndelsen af betalingspåkravet, at sagsøgte får mulighed for at få kendskab til eksistensen og indholdet af anmodningen. Iagttagelsen af den ret til forsvar, som artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007 har til formål at opretholde, er derfor særlig vigtig i denne sammenhæng.
- 46 Den omstændighed, at anmodningen om et betalingspåkrav i overensstemmelse med forordning nr. 1896/2006 foregår ved hjælp af en standardformular, som udgør bilag I til denne forordning, er irrelevant i denne henseende.
- 47 Selv om et stort antal rubrikker i denne standardformular kan udfyldes ved hjælp af forud fastlagte koder og derfor let kan forstås, fordi forklaringerne på disse koder er blevet offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* på alle Unionens officielle sprog, kræver nævnte standardformular nemlig ikke desto mindre, at sagsøgeren, som det fremgår af nævnte forordnings artikel 7, stk. 2, litra d) og e), ligeledes anfører en mere detaljeret beskrivelse af de konkrete omstændigheder, der påberåbes som grundlag for fordringen, samt de bevisligheder, hvorpå kravet støttes. Den sagsøgte skal kunne få kendskab til disse bevisligheder på et sprog, som vedkommende må antages at beherske, for fuldt ud og reelt at forstå meningen med og omfanget af den procedure, der er indledt over for vedkommende i udlandet, og for i givet fald at kunne forberede sit forsvar.
- 48 I lyset af det ovenstående må det derfor konkluderes, at den obligatoriske og systematiske karakter af anvendelsen af standardformularen i bilag II til forordning nr. 1393/2007 gælder såvel for forkyndelsen af det europæiske betalingspåkrav som for den samtidige forkyndelse af anmodningen om påkravet.
- 49 Hvad angår det andet aspekt af det forelagte spørgsmål vedrørende de konsekvenser, der følger af tilsidesættelsen af denne forpligtelse, fremgår det af fast retspraksis, at undladelsen af at vedlægge standardformularen i bilag II til forordning nr. 1393/2007 hverken kan medføre ugyldighed af det dokument, der skal forkyndes, eller af forkyndelsesproceduren, eftersom en sådan konsekvens ville være uforenelig med det formål, der forfølges med forordningen, som består i at fastsætte en direkte, hurtig og effektiv fremgangsmåde med henblik på at fremsende dokumenter i civile og kommercielle sager mellem medlemsstaterne (dom af 2.3.2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 57 og den deri nævnte retspraksis).

- 50 Da meddelelsen af nævnte standardformular derimod udgør et væsentligt formkrav, der har til formål at beskytte retten til forsvar for dokumentets adressat, skal en undladelse heraf afhjælpes i overensstemmelse med bestemmelserne i den nævnte forordning. Det påhviler således den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, uden ophold at underrette dokumentets adressat om den pågældendes ret til at nægte at modtage sidstnævnte ved i henhold til samme forordnings artikel 8, stk. 1, at fremsende standardformularen til den pågældende (jf. i denne retning dom af 2.3.2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, præmis 58 og den deri nævnte retspraksis).
- 51 Af de grunde, der også er nævnt i denne doms præmis 39-48, må de samme regler imidlertid gælde analogt for forkyndelsen af dokumenterne i henhold til forordning nr. 1896/2006.
- 52 Det følger heraf, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor – som det i hovedsagen omhandlede – forkyndelsen for sagsøgte af anmodningen om et påkrav, som er affattet på et andet sprog end de sprog, der er fastsat i artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, ikke blev ledsaget af standardformularen i bilag II til denne forordning, skal der derfor hurtigst muligt og i overensstemmelse med bestemmelserne i nævnte forordning rettes op på denne undladelse og på den manglende underretning om dennes ret til at nægte at modtage det pågældende dokument, som ligeledes skyldes en undladelse, ved at denne standardformular fremsendes til adressaten.
- 53 Desuden fremgår det af Domstolens praksis, at det europæiske betalingspåkrav i tilfælde af en mangelfuld forkyndelse som den i hovedsagen omhandlede ikke gyldigt er blevet eksigibelt, og at sagsøgtens indsigelsesfrist ikke er begyndt at løbe (jf. analogt dom af 4.9.2014, eco cosmetics og Raiffeisenbank St. Georgen, C-119/13 og C-120/13, EU:C:2014:2144, præmis 41-43 samt præmis 48).
- 54 Under disse omstændigheder er spørgsmålet om en prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i medfør af artikel 20 i forordning nr. 1896/2006, som den forelæggende ret har rejst, ikke relevant i det foreliggende tilfælde.
- 55 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at forordning nr. 1896/2006 og nr. 1393/2007 skal fortolkes således, at sagsøgte, såfremt et europæisk betalingspåkrav forkyndes for den pågældende, uden at det vedlagte betalingspåkrav er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et sprog, som den pågældende må antages at forstå, således som det er påkrævet i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, er blevet behørigt underrettet om sin ret til at nægte at modtage dette dokument ved hjælp af standardformularen i bilag II til den sidstnævnte forordning.
- 56 Er denne formalitet ikke opfyldt, skal berigtigelsen af proceduren foretages i overensstemmelse med bestemmelserne i den sidstnævnte forordning ved hjælp af fremsendelsen til adressaten af standardformularen i bilag II til denne.
- 57 I dette tilfælde, på grund af den procedurefejl, som forkyndelsen af betalingspåkravet sammen med anmodningen om et betalingspåkrav er behæftet med, bliver dette påkrav ikke eksigibelt, og sagsøgtens indsigelsesfrist begynder ikke at løbe, således at artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 ikke finder anvendelse.

Sagsomkostninger

- 58 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parterers udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Femte Afdeling) for ret:

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 skal fortolkes således, at sagsøgte, såfremt et europæisk betalingspåkrav forkyndes for den pågældende, uden at det vedlagte betalingspåkrav er affattet på eller ledsaget af en oversættelse til et sprog, som den pågældende må antages at forstå, således som det er påkrævet i henhold til artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 1393/2007, er blevet behørigt underrettet om sin ret til at nægte at modtage dette dokument ved hjælp af standardformularen i bilag II til den sidstnævnte forordning.

Er denne formalitet ikke opfyldt, skal berigtigelsen af proceduren foretages i overensstemmelse med bestemmelserne i den sidstnævnte forordning ved hjælp af fremsendelsen til adressaten af standardformularen i bilag II til denne.

I dette tilfælde, på grund af den procedurefejl, som forkyndelsen af betalingspåkravet sammen med anmodningen om et betalingspåkrav er behæftet med, bliver dette påkrav ikke eksigibelt, og sagsøgte indsigelsesfrist begynder ikke at løbe, således at artikel 20 i forordning nr. 1896/2006 ikke finder anvendelse.

Underskrifter